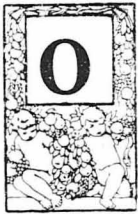

Ο ΣΤΟΙΧΕΙΩΜΕΝΟΣ ΠΥΡΓΟΣ

(Πελωνική πράξεις)

Ο άνθρωπος που σφαιλάζει από έξω, μου θυμίζει μία παλιά ιστορία, ένα είδος παραδόσεως, που άκουσα να διαγώνεται στην Κγιστόζοβα της Πολωνίας, πολύ διάσημη για μία θαυματουργή εικόνα, πουζει και που προσελκύει παραπάνω από διακόσιες χιλιάδες κόσμο κάθε χρόνο.

Χώρις στις συστάσεις ενός φίλου μου, κατώφλωσα να μείνω στην Κγιστόζοβα, σ' έναν μεγάλο πύργο του δεκάτου τρίτου αιώνας, έφθασμένο πολύ από τα χρόνια και πολύ περιεργό αρχιτεκτονική, την όποιαν ήθελα να μελετήσω. Έκει κοντά ήταν και μία καλύβα που χρησιμοποιε για κατοικία του φίλκαου του έν λόγγε έρεϊλιου.

Ο φίλκαου, με εγγαρίστησε, μου προσέφερε ένα κέρας από το δονατίο του, για να μείνω, λέγοντάς μου ότι μόνον ένα δονατίο γαρό βρίζεται στον πύργο, που μπορεί να κοιμηθί γαινε, αλλά είνε αστοιχειωμένος και με συμβούλεσε να κοιμηθώ εκεί. Ο καλό λογόν αυτός άνθρωπος έβρινε κατάληκτος όταν άκουσε πως πρώτη να κοιμηθώ στη στοιχειωμένη κάμαρη του πύργου.

Για τ' όνομα του Θεού, κόραξ μου, μου φωνάζει, μή γαινετε αυτή την τοίλλα! Κάθε νύχτα έρχεται στον πύργο Έξινου! Πάστε τοδάζατον αιτά τα δύο πιστόλια μαζί σας...

Κι έβγαλε απ' το σακάτι δύο γεμάτα περισσορα. Πουά έκρινη; φούρα έρω ποίερα. Μιά κωρία, μ' απάνησε. Μιά δυασιζομένη κωρία... Έ λοιπόν, τόσο το καλύτερο ήρω είνε μία κωρία, είπα.

Φάνει ποκαρά να είνε σποραφ. Σέ λίγο, έπειδή η σκάλα ήταν γλισσαρή, έβασα και ανεμωσα να ανέβω στο δονατίο του πύργου, που όλοιο οφείλο να όρω λογισω, ότι ή θεία δέν ήταν και πολύ έκαστη. Οι τοίχοι όσων μαύροι, εζαν δύο μέτρον πάχος, και όσαν σκεπασμένοι από σόαζες, ή όποτες έσπίλιαν έκει το πένθιο όμάδι τους πρό αιώνας. Το φώς της λάμπας μου τρούναζε μια νυχτερίδα, ή όποια, παρ' όλιγο να μου την σόσει, με τον άνερα των μερών των της φτερών. Έστρωσα ένα χερβάτι και πλάγιασα, αλλά ό όνας δέν μπορούσε να με πάρει. Στοιχοφόρα πτό στέφια μου, απόθανόσε μια στενωλόρια ανεξήγητη. Θλίβεζε ίδιες σ' ένοήσεως. Μην υπομένοντας πλέον να βιασίζω στο βάζαμο αυτό, απομόσια πτω να σποζώ, όταν άκουσα κάτι να βογγάει. Πρωόξα τότε κλάψατε.

Μετά ίερα δευτερόλεπτα το παράξενο βογγητό ξανάησε. Ήταν ένα κλάψαμο άπειρος λυπηρό και πένθιο, σαν φωνή ανθρώπου που τον πνίγουν! Μη πιστεύοντας στή φαντασίωτα, επέθεσα πως κάποιος ίποφείρι κάποι έκει κοντά. Στενωχορημένος λοιπόν και παραγμένος άναρα πάλι την λάμπα μου και σποζώθηρα.

Κουτάξω δεξιά, άριστερά, έπάνω-κάτω, μη δέν είδα τίποτα. Τυπαόνοια να πέσω πάτι, ήταν ένα μαζονό φούγγο χτύπησε δούδεκα και μισή, μετά τα μεσάνυχτα. Μόλις τελείωσε το φούγγο να σηκώθη, το βογγητό ξανάησε. Άνωστα το παράθυρο, για ε' αζούσα πούθε έρχόταν ό βογγή. Είδα τότε έμπροστά μου, στον κλάψαμο σ' ένα κλάψο, τον ίσαο ενός νυχτερούαου, που τον φούτιζε πορβέξω το φούγγα. Κατόιν έβρινε πάλι βουβά ήσυχία και αποκοιμήθηρα.

Την άλλη μέρα τα δηγηθήρα όλα αυτά στον φίλκαου. Έχει γούστο, του είπα, νέσαν το φάντασμα της κωρίας... νυχτοκόραξ...

Μην κοροιδεύεστε, μου είπε ό φίλκαου. Ίαν έξορατε το μωστό της δυασιζομένης αυτής δέν θ' άστεϊοισατε...

Και άρχισε να μου δηγηται. — Στό 1250, ένας από τους παλιούς μου άρχοντας, ό κόμης Ζαυοδόσα, αφού έχτισε αυτόν τον πύργο, θέλωσε να τον περιτομήσει με έναν τογρο ίφρητό. Άρχισαν την οικοδομή, αλλά άμα φτάσαν στο δεύτερο πάτωμα, άναβόσε στο ήρωσ του δονατίου, που κοιμηθήραε τη νύχτα, δέν μπορούσαν πτω να προχωρήσαν, άν και οι έργατίες έβαναν ό τι μπορούσαν. Ό,τι χτίζανε την ήμερα γυρομύζαυσε την νύχτα. Ό κόμης τότε φοβόρισε τους χτίστες ότι θα τους κωρήσι ή τους, άν δέν τελείωναν εντός δύο μηνών τον τογρο.

Ήταν παραμονή των Χριστούγέννων κι' ό άρχιεργάτης κάλεσε γέρω τον τους έργατές του και τους είπε:

Άκούστε, συντροφοί, πως μπορούμε να γλυτώσουμε. Χδές το βράδυ πήγα στη μάγισσα την Μόλσα, που έχει το καλύτε της κόπο στο δάσο. Αυτή θα ξέρει όλα γιατί μιλάει με τον διάβολο. Την έρωτηα λοιπόν γιατί δέν στέκεται το τείχος. Και, έξορατε, συντροφοί, τι μ' άπήνησε: «Πρωέται, μου είπε, αήριο, ή πρώτη γυναίκα που θα ρθή εδώ, για να μάς εγρήθη σκαλά Χριστούγέννας, να χτισθί ζωντανή μέσα στα θεμέλια, άλλωθός το τείχος δέν θα σταθί και ό κώριος θα μάς κωρήσι!»

Τότε όλοι οι έργατίες άρχισαν να φοβόντα μήπως το πρωί πάει να τους εγρήθη καινά από τις γυναίκες τους. Μόνον ό άρχιεργάτης ό Ίβάν, καθόταν ήσυχός και χαλιόρας. Ήταν άραθονασμένος, αλλά ή μνηστή του, ή Σάσα, καθόταν τόσο μακροά, που θα ήταν αδύνατο να βρωζοτανε έκει πρωί-πρωί. ***

Την άλλη μέρα το πρωί, όλοι βρωζοόνοσαν στο λαό, κητιόοντας καιτό το δρόμο, που έρχοθήε μέσα στή απύρνωτο σόαβια του κωριού.

Έξα να ένας άνθρωπος φανήκε ναόραται από μακροά. Φανότανε σαν μελανή κηλίδα μέσα στο γούλι. Σέ λίγο διέκωσαν πως ήταν γυναίκα.

Με κωροδοχία οι έργατίες καταζήτηντο και παρομένο, κητιόζαν να μακροόιν ποτα ήσαν αυτή, που ή μοίρα την έστρωσε σέληρα κι' αδιόσθητα σ' έναν τέτοιο θάνατο. Άχ, Θεέ μου, και να κητιόε όποιο! Λέγαν, Άλλο όχι! Έκρινη έστρεξε, έστρεξε για να κητιόε χορηφοόρα. Έστρεξε σαν να βιάζοταν να πεθάνη. Και όλο κητιόασε, όλο κητιόασε. Κάτω από τον μεγάλο της τον πέπλο φάνεσε τωρα το κηιόδο ποσώσά της. Ήταν ή Σάσα, ή μνηστή του πρωτοκόραου. Την είδε κι' αυτός ό άστυγος και λαόρασε. Ά, άν μπορούσε ναόρατε να την σπαιηθή!

Σέ μια στιγμή άπελειόσε αλάστα ό Ίβάν άνοιγε το στόμα του, και της φωνάζει:

— Γύρισε σάτι, Σάσα μου! Ηέσε έμπρός στα εικονοματα... φάγε μην έθασω, γιατί θα βρής τον θάνατο από τα χέρια μου!»

Άλλά κάτι τον πνίγει στον λαμό και δέν μπορεί να προφύγη λέξι.

Η Σάσα πλημυάει... Έφτασε. Ρίχεται στον λαμό του άραθονασητού της και λέει λαγαόόνατε:

— Όχ, Ίβάν!... Πώς έστρεξα για να είμαι ή πρώτη που θα έρτανα εδώ να σου εγρήθω εκλά Χριστούγέννας. Έφραγα νύχτα από το σάπι. Αζομα τ' αόστομα σποδοόλαγαν στον ούρανό. Χριστούγεννα όόωια ή κητιόασε για την λειτουργία. Να έτοι θα χτισθίον σε λίγο και για τους γάμους μας... Άλλά τί έχτισε; Γιατί είσαι έτοι κίτρινος; Μην άρωόσθησε; Μην είσαι κωρημένος;

— Άχ, τί τοίλλα ήταν αυτή, Σάσα! Πώς! Δέν γαιόσεα που με είδες;

Χαίρωμα και πολύ, άγάπη μου, Καία έκαμες και ήθελες. Και μη κι' είνε σζόλη σήμερα και δέν έζοινε δουλειά, έτα να παζέρισε όλο μαζί, ένα καλό παιχνίδι, θέλει;

— Ό τι θές, άγαπημένη μου! Ό τι άφισα έόνα, έμένο με κώτι ενταζομένη. Άλλά πριν άρχίσιωμε, άγάπη μου, γιατί δέν με φείδε; Άντι να την κηλήσ ό Ίβάν κητιόσε όλοια πτό πτόν κι' έκαυε δύο βήματα προς τα πίσω. Μα ή Σάσα πρόφτασε και τον γκωλάσε και τον έγγέμισε φιάλι.

— Και τώρα, του είπε, τί θα παζέρισε;

— Νά, θα σταθίς έκει, έπάνω στις πέτρες, και έγω θα γάγω πός σε χτίσω. Θα φανήσω σαν άγία, μέσα σε μία λάρανα. Δέν είνε έτσι, Σάσα;

— Κάμε, Ίβάν μου, ό τι έδοθεύεις. Άλλά τί άλλόκοτη ιδέα κι' αυτή που σποθε!

— Μη φοβάσαι, δέν θα μείνης έκει ούτε ένα λεπτό. Άσπασ να κώμο ό τι σπό λέω.

Την ήρω από το γέρι, την έβαλε κοντά στο θεμέλιο του τείχους και άρχισε να χτίει γύρω της, σαν τοίλλω. Οι άλλοι τον βοηθοόσαν με μεγάλη προθυμία. Ό άσβέστης, που έρωζαυαν οι έργατίες έρωάνονταν άμείσοσ από τον παγερό τον άνεμο. Και έχτιζαν, έχτιζαν και το τείχος ίφρηόταν. Δέν έμνεσε λέξι κωριόμύνο το πρόσωπο της νέας, έλαφρά κωιόιά. Μα ή κόρη έπαυσε

— Πάρτε αυτά τα δύο πιστόλια μαζί σας.

ΑΠ' ΤΗ ΡΩΜΑΝΤΙΚΗ ΙΣΠΑΝΙΑ

ΜΙΑ ΔΡΑΜΑΤΙΚΗ ΤΑΥΡΟΜΑΧΙΑ

Τὸ γεγονός πὸν διηγήθηκα παρακάτω, συνέβη τότε τελευταία στὴ Σεβίλλη τῆς Ἰσπανίας καὶ τὸ ἀναφέρει ἓνα περιοδικὸ πὸν βγαίνει σὺν Παρίσι γιὰ τὴν προστασία τῶν ζώων.

Ἐλκε γνωστὸ πὸς οἱ Ἰσπανοὶ τρελλοίαντας μὲ τὶς ταυρομαχίες, καὶ εἶνε ἐπίσης γνωστὸ πὸς οἱ ταυρομάχοι ἀγαποῦν τοὺς ταύρους, μὲ τοὺς ὁποίους ἐν τούτοις εἶνε ὑπερχειρόμενοι νὰ παλεῖουν θανάσιμα, γιὰ νὰ διασποδῶν τοὺς θεατάς.

Τὸ ἴδιο ἀκριβὸς συνέβαινε καὶ μὲ τὸν διασημότερο ταυρομάχο τῆς σημερινῆς Ἰσπανίας, τὸν Βιτοέντε Μπαρόρα. Ἐλκε ἐξοικειωθὲν πάρα πὸν μὲ ἓναν ὄφριο ταῦρο, τὸν ὁποῖο αὐτὸς ὁ ἴδιος εἶχε μεγαλώσει καὶ μὲ τὸν ὁποῖο ἐκτελοῦσε διάφορα ὄφριατάτα γυμνάσματα.

Τὶς ὥρες πὸν ὁ ταῦρος, ὁ Κουαγίτο, ὅπως τὸν ὀνόμαζε, ἀναπαύτανε, ὁ Μπαρόρα τὸν πλησίαζε, τοῦ εἶδνε νὰ τρώγη ἀπὸ τὸ χερί του, τὸν ἐχάιδνε, τοῦ ἀγκάλιαζε τὸ κεφάλι καὶ τὸ ζῶο αὐτὸ, τὸ ὁποῖο γινότανε θηρὸ ἀνήμερο ὅταν ἐβγάνε σὸν στίβο, δεχόταν μὲ ἰδιαίτερα εὐχαρίστησι τὰ χῆματα τοῦ ταυρομάχου.

Σὲ ἓνα ὅμως τελευταῖο ἀγωνίσμα, στὴν «Πλάζα ντὲ τόρος» τῆς Σεβίλλης, ὁ Μπαρόρα συνελάθη κατὰ τέτοιο τρόπο μὲ τὸν ταῦρο του, ὅστε γιὰ νὰ μὴ διατεροσθῆ μὲ τὰ τρομαρὰ τὸν κέρατα, βρόθηκε στὴν ἀνάγκη νὰ τὸν σκοτώσῃ. Ἦταν κατὰ τὸ σπαρακτικὸ αὐτὸ γιὰ τὸν διάσημο ταυρομάχο, καὶ ὅμως ἦταν ἀναπόφευκτο. Μόλις ὅμως τοῦ ἔδωσε τὸ θανάσιμο χτύπημα, δὲν κρατήθηκε καὶ τὸν φώναζε μὲ τὸ ὄνομά του :

— Κουαγίτο !..

Καὶ τότε συνέβη κατὰ τὸ συνηθισμένον. Τὸ φτωχὸ ζῶο, μέσα στὴν ἀγωνία του, ἀνεγνώρισε τὴ φωνὴ τοῦ φίλου του. Ἀπὸ τὸ καταταραχμένον κεφάλι του καὶ μὲ τὰ χεῖλη του ἀγγίξε τὸ χερί πὸν τοῦ ἄπιστου ὁ ταυρομάχος, σὰ νὰ τὸ φιλοῦσε. Καὶ ἐνὸς ὁ λαὸς, τὸ «πόπολος» χειροκροτοῦσε, νομίζοντας ὅτι πρόκειται γιὰ ἓνα καινούργιο καὶ ὄφριο τέχνασμα τοῦ ἀγαθιμένου του Μπαρόρα, ἐκείνος κατέβαλε ὅλες του τὶς προσπάθειες γιὰ νὰ συγροσθῆ τὰ δάκρυά του.

πάλι θάρρος, σὺν κῆρυξεν τὸν ἀγαθὸν μὲνο τῆς Ἰβάν.

Κι' ὁ ἀρχειργάτης ὄλο ἐχτιζε... ἔχτιζε!

— Ἰβάν μου, σὲ παρακαλῶ, λῆνε πειὰ τὸ σκληρὸ αὐτὸ παιχίδι... ὁ τοῖχος μὲ λῆνει, δὲν μπορῶ... κόντευε νὰ πεθάνω! εἶπε ἡ κόρη.

Δὲν ἔβλεπε πειὰ παρὰ μιὰ σειρὰ ἀπὸ πέτρους. Τὴν βάζοντε κ' ἔκεινε κ' ἡ κοπέλλα πειὰ δὲν γίνεταί... Τὴ σκεπασαν ὀλολόγη, τὴ σκεπασαν ζωντανή, στὸν πέτρινο τάφο τῆς, στὰ θεμέλια τῶν τεύχους...
Οἱ ἐργάτες εἶνε ὄλοι τρομαγμένοι. Κυντάζοντε τὸ πρωτομάστορά τους καὶ τροίον. Τὰ μάτια του εἶνε τόσο γυρολωμένα, πὸν ἐμπνέει πραγματικὸς φόβος.
Ἐβγαῖνε ἀκούγεται τοῦ κομήτος Ζαυρόβσκι ἡ φωνή :
— Ἐλα, Ἰβάν ! Ἐλκε ἀμαρτία νὰ ἐργάζεσθε σήμερα, Χριστοῦ γεννα.

Ἄλλο ἀκούγεται ἀκούει τὴ φωνὴ τοῦ ἀρχόντα κ' ἀρχίζει νὰ κατεβαῖν ἀπὸ τὴ σκάλα. Ἀλλὰ σὲ κάθε βῆμα πὸν κάνει ἔτάνει σ' αὐτὸ πὸν μιὰ φωνή :

— Ἐλα, Ἰβάν μου... Ὁ τοῖχος πειὰ μὲ λῆνει !.. Πειθάνω, Ἰβάν μου, δὲν βαστῶ πειὰ !..
Ζαῖστροχε τότε ὁ φτωχὸς Ἰβάν, τὰ πόδια του μελέχηταν στὴ σκάλα, Τυλαντεῖται γιὰ μιὰ στιγμὴ καὶ πέφτει σχεδὸν νεκρὸς μπρὸς στοῦ κομήτος τὰ πόδια.
Τὸν λήγανε βραχάχτὸ στὸ στίβο του.
Πάλαψε καιρὸ καὶ καιρὸ μὲ τὸν χάρο, μιὰ ἐπὶ τέλος γιαιτρεῖθηκε καὶ λήγε καὶ κλειστήκε σ' ἓνα μοναστήρι.

— Ἀπὸ κείνη τὴν ἡμέρα, κείνη μὲν, πρόσθεσε ὁ φύλακας, πάντοτε ἡ ψυχὴ τῆς Σάσας ἐρχετα καὶ κλαιε ἔδω καὶ ἴδιος τὶς νύχτες τῶν Χριστουγέννων. Τὶς νύχτες αὐτὲς δὲν ἀφίνε κανένα νὰ κοιμηθῆ μὲ τὰ βογγιτὰ τῆς.
Δὲν μποροῦν ν' ἀπαντήσῃ.
Ἡ διηγήσις καὶ τὸ κλάμμα τῆς νύχτας μὲ εἶχαν λειοσι δὲ κατὰ ἀληθινὸ ὑπάρχει κάποτε τὶς λαϊκὲς τὶς παραδόσεις !..

ΜΙΚΡΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΘΛΙΒΕΡΗ ΑΓΑΠΗ

— Ἔχουν περῶσι πολλὰ χρόνια ἀπὸ τότε, ἄρχισε νὰ μοῦ διηγετα ὁ γέρος χωρικὸς πὸν μὲ φιλοξενοῦσε ἐκείνη τὴ χειμωνιάτικη βραδιὰ σὲ μιὰ ἀπὸ τὶς σημερινῶς περὶ τῆς χειμωνιάτικης Ρουσίας. Τὸν καιρὸ πὸν ζῶσαν οἱ πατοῦδες μου, ἔδω σ' αὐτὰ τὰ μέρη κατοικοῦσε μιὰ κοπέλλα ὀμορφη σὺν τὴν ἑσπέρη νυχτιά. Ἐλκε γεννηθεῖ μὲ τὴ στερεὴ ἀγρία τοῦ φεγγαροῦ, ὅταν ἐβγαίτε στὰ λουλούδια ἡ πρώτη πρωινή ὄρουα.

» Τὴν ἔλεγαν Σενία καὶ κανένας δὲν ἔξερε ἀπὸ ποῦ μέρος εἶχε ρθεῖ. Καθὼς ὅμως ἔμαθα ἀργότερα, τὴν ἔφερε ἔδω μαζί του ἓνα ἀρχοντοῦλο καὶ τὴν ἄρθηκε ὕστερα ὀλομόναχη. Ἡ κόρη μεγαλώνε σὺν τὰ πεινὰ τοῦ οὐρανοῦ κ' ἡ ὀμορφιά τῆς ἐλαμτοκοποῦσε.

» Ὅταν οἱ μενεξέδες ἀνθίσαν δεκάτῃ φορὴ στὴ σειρὰ, ἡ Σενία ἤθελε πειὰ στὴν ἡλικία τῆς παντρεῖς. Ὅλο οἱ νεοὶ τῆς περιεφρίσας τὴν ἀγαποῦσαν κ' ὄλο τὴν λεριτρογροῦσαν φέροντάς τῆς πλοῖσι δῶρα καὶ ζητώντας τὸ χερί τῆς.

» Ἐκείνη ὅμως δὲν ἤθελε κανέναν ἀπ' αὐτούς, γιὰτὶ δὲν εἶχε βροεῖ ἀκόμα τὸ διαλεχτὸ τῆς, κ' ἡ καρδιά τῆς ἔμεινε σὺν μῆμαρο ψυχρὴ μισοστὰ στὰ παλλήκρια ἄου χωριοῦ.

» Ἐνα καλὸ πρῶτὸ ὁ ἀρχόντας τοῦ τόπου, πὸν εἶχε ἀκούσει πολλὰ γιὰ τὴν ὀμορφιά τῆς Σενίας, ἤθελε κ' αὐτὸς γιὰ νὰ τὴν ἴδῃ καὶ νὰ τὴ θαυμάσῃ ἀπὸ κοντὰ. Μόλις τὴν ἀντίκροσε, τὰ μάτια τους διασταροσθῆκαν σὲ μιὰ στιγμὴ κ' εἶδθη τὸ πρόσωπο τῆς κόρης ἔγνε κατακόκκινο. Ἐλκε βροεῖ ἐπὶ τέλος κ' αὐτὴ τὸν καλὸ τῆς, ἐκείνον πὸν τῆς ταίριαζε....
» Ὁ Ἰβάν — αὐτὸ ἦταν τὸ ὄνομα τοῦ ἀρχόντα — ξαναῖρθε πολλὲς φορὲς στὸ χωριὸ κ' ἐπειδὴ ἦταν ἀνίστατρος, τὴν ἀνοῖξε ἀραβανωστίσκει μὲ τὴν ἀγαθιμένη του Σενία.

» Ὁ καιρὸς περνοῦσε. Σὲ λίγο ἔφτασε ὁ χειμῶνας. Τὰ γιόνια ἀρχισαν νὰ πέφτουν στὰ κορφοβόδια. Κι' ἐνῶ τὸ χωριὸ μαζὲ ἐτοιμαζόταν γιὰ τοὺς γάμους τῶν δύο νέων, ἤθελε εἶδῃ πὰς οἱ ἴταροι προκοροῦσαν πρὸς τὰ μέρη μας.

» Ὁ Ἰβάν, βλέποντας τὸν τόπο του νὰ κινδυνεύῃ ἀπὸ τοὺς ἐχθρούς, δὲν ἔχασε καιρὸ, ἀλλ' ἀποχωρέθηκε σὺν δικούς του καὶ Σενίησε γιὰ τὸν πόλεμο. Ἡ Σενία, γεννωσροσθη σὺν ὄλες τὶς γυναῖκες τῆς πατρίδος μας, τοῦ ἔδειξε ἀδάξητὸ τὸ δρόμο καὶ τοῦ ἔδωσε τὸ φιλί τοῦ χωρισμοῦ.

» Κάθε βράδι ἡ ἀραβανωστικὰ τοῦ Ἰβάν γονάτιζε μπρὸς στὴν εἰκόνα τῆς Παναγίας καὶ τὴν παρακαλοῦσε νὰ τῆς φέρῃ πίστὸν τὸν καλὸ τῆς. Μετροῦσε τὶς βραδιὰς μ' ἀνεπιμονοῖα καὶ εὐοιστοῦ ἀδάξου τὸν ἀνεμο γιὰ τὸν Σενιητημένο. Ἐκείνος ὅμως δὲν ἐφαινόταν καὶ τὰ λόγια τῆς πῆγαναν στὰ χαμένα...
» Ὁ χειμῶνας ἐκείνη τὴ χρονιά ἦταν βαρύτερος ἀπὸ κάθε ἄλλη φρονιά. Ἐξο στὰ δάση τὰ θηρία κ' οἱ λῆκοι σφιδάζαν ἄγρια, προσένοντας τὸν τροφίμο. Ἡ καίμηνη ἡ Σενία ἔβγαζε μονάχη τῆς, γονατισμένη μπρὸς στὴν εἰκόνα τῆς Παναγίας.

» Μιὰ βραδιὰ — τί φόβος καὶ τὴ λαχτάρῃ! — μιὰ σπαρακτικὴ φωνὴ ἀκούστηκε στὸν κάμπο καὶ τὰ θηρία διαπλάσσαν τὰ ὀρθλαχτὰ τους σὺν νῆδελαν νὰ πλῖθουν κίοναν. Ἡ Σενία μόλις ἀκούσε ἐκείνη τὴ φωνή, ἄρχισε νὰ τροίη. Ἐροῖαζε τόσο μὲ τὴ φωνὴ τοῦ Ἰβάν !.. Πειτάζοντε ἄμισος ἔξω κ' ἄρχισε νὰ φάγη γιὰ τὸν καλὸ τῆς.
» Ὁ διαστροσμένος ὁ Ἰβάν εἶχε φέρῃ πραγματικὸς ἀπὸ τὸν πόλεμο κληροῦμενος γιὰ νὰ χωρίσῃ στὸ σπίτι του. Στὸ δρόμο ὅμως, ὅταν κληροῦγανε στὸ σπίτι του, τὸν ἔπασαν τρομοροῖ πόνου καὶ γι' αὐτὸ ἄρχισε νὰ φρονιάζει. Ἡ Σενία, ἀφοῦ ἔφαζε ἀρετὴ ὄρα, τὸν βόηκε τέλος μέσα στὰ γιόνια ἀναλόθητο. Ἐβγαίρε κ' ἄρχισε νὰ τὸν ζεσταῖν μὲ τὴν πνοή τῆς.

«— Ἰβάν, τοῦλεγε, καλὸ μὲνο Ἰβάν, ἀνοῖξε τὰ μάτια σου, ἴδες μὲ, εἶμαι ἡ Σενία σου.
» Μὰ ἐκείνος ἐξωκολοῦσθε νὰ μὲν ἀκίνητος. Ἀπὸ καιρὸ σὲ καιρὸ ἀναστενάξε καὶ στὰ τελευταία ξενήφισε μέσα στὴν ἀγκυλιά τῆς Σενίας. Ἡ ὀδυστὴ κόρη ξεφρονίσει, κλαίει καὶ δένετα. Μὰ ὁ καιρὸς τῆς δὲν ἀκούει πειὰ τὰ λόγια τῆς, δὲν ἀισθάνετα τὰ φιλιά τῆς...
» Οἱ χωριοῖοι πὸν βῆγαν ἔξω τὸ πρῶτὸ, τοὺς βόηξαν καὶ τοὺς δὲν μαζί ἀγκυλοσμένους, ἐβλασμένους, θαμμένους βασιὰ μὲς στὰ γιόνια !.. Μὰ ὅταν ἤθελε ἡ ἀνοῖξε, δὺν λουλούδια φτωσων στὸ μέρος ὅπου εἶχαν ξεφωρῆσει οἱ δύο ἀραβανωστίσκει, δὺν ἀγνὰ, κροσβόλα χεινολοῦλοδα...»

